

Baner, at man til næste Aar eller til næstnæste Aar kunde paavise, at nu var der kommet Underskud igen, og nu var der optaget store Statslaan til det ene og det andet, ja, saa kunde man faa den Glæde at sige: Socialdemokratiets økonomiske Politik var jo ikke bedre end den, der blev ført tidligere. Jeg tror dog, at jeg allerede nu kan erklære, at det vil ikke lykkes at drive Socialdemokratiet ind i en saadan økonomisk Politik. Skal Underskuds- og Statslaanspolitikken i stort Format optages igen, maa der være andre politiske Partier, der tager Ansvaret derfor, det bliver ikke Socialdemokratiet.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til de særlige Forhold, som er omtalt, og de specielle Maader, man har foreslaaet at underbinde Regeringens økonomiske Politik paa. Der har man naturligvis i særlig Grad været inde paa at foreslaa, at Skatterne skulde ned. Jeg har mangfoldige Gange baade i denne Sal og udenfor erklæret, at intet kunde være mig behageligere, end at det var muligt at foreslaa Skattenedsættelser, og at saadanne Nedsættelsesforslag vilde fremkomme, saa snart der forelaa den mindste Mulighed derfor i Statens Økonomi, og jeg har tilføjet, at saa blev det de indirekte Skatter, der kom Forslag om. Men det Hensyn til Statens Økonomi har jeg forstaaet at man ikke ønsker at tage fra Regeringens Modstanderpartier. Jeg har nærmest Indtryk af, at det, man ønsker, er at faa foretaget saadanne Beskæringer af Indtægterne, at Ministeriet af den Grund blev undergravet, og at det af den Grund var umuligt for Ministeriet at føre sin Politik videre.

Nu er jeg klar over, at der er mange vanskelige økonomiske Forhold i vort Land — det har jeg ogsaa omtalt selv —, og enhver Mulighed for at lette disse økonomiske Forhold vil være kærkommen, men det er en Fejltagelse at tro, at man ved en Nedsættelse af de direkte Skatter, saaledes som man her har fremsat det fra forskellig Side, vil være i Stand til at give denne Hjælp til det nødstedte Erhvervsliv. Hvis man kommer ind paa en nærmere Undersøgelse, vil det vise sig, at det i Forhold til Erhvervs-situationen er saa ganske betydningsløse Beløb, der i saa Tilfælde er Tale om, at det ikke kan have nogen Indflydelse paa Erhvervs-situationen.

Naar man søger at male den økonomiske Situation i vort Land saa sort, som man har gjort under denne Finanslovbehandling — og der er jo ikke mange Talere, som ikke har skildret i de allermørkeste Farver, hvor

overordentlig vanskeligt det var, ja, ofte er de konkluderet i, at der var i Virkeligheden ingen Indtægter i vort Land i Øjeblikket —, saa vil jeg sige, at det er rigtigt nok, naar man siger, at der er vanskelige Forhold, men hvis man ser paa Forbruget, saaledes som det arter sig i vort Samfund, har jeg dog ikke noget absolut Indtryk af, at Indtægterne helt er forsvundet fra de Folk, der repræsenterer Forbruget.

Hvis vi først vil undersøge, hvorledes Forholdene er i Forlystelseslivet, det Forlystelsesliv, for hvilket de velhavende Samfundsborgere i vort Land danner Grundlaget, har jeg ikke Indtryk af, at der egentlig er noget særligt Tegn paa, at det er ved at forsvinde.

Jeg kan tage et andet Omraade, som jeg endogsaa kan belyse med Tal, og som efter mit Indtryk har godtgjort, at der dog maa være nogle Penge mellem Folk. Det er Købet af Automobile. Det kan kontrolleres igennem Omsætningsafgiften, som den nu findes. Det viser sig, hvis jeg undersøger de to første Kvartaler af indeværende Finansaar, altsaa Tiden fra 1. April til 1. Oktober, at der er købt et overordentlig stort Antal Automobile i den Tid. Man kunde fristes til at sige: Gud ved, hvor de Folk har faaet Pengene fra? Hvis man skulde tro paa de Anskuelser, der fremsættes her, saa er der jo overhovedet ingen Penge blandt Folk. Der er i de to første Kvartaler af 1926—27 i København købt 2 168 Automobile, i Provinsbyerne 2 230, og i Landdistrikterne, hvor det jo navnlig skal være ganske sløjt med Indtægterne, er der dog købt noget over 3 000 Automobile i disse to Kvartaler. Jeg har villet nævne disse Tal for at vise, at der paa et Omraade, hvor der dog formentlig maa være nogen Pengerigelighed, for at man indlader sig paa et Køb, ikke synes at være nogen overdreven Mangel paa Muligheder for at komme frem. At der kan være Vanskeligheder, er en Sag for sig. Men jeg har dog villet, om jeg saa maa sige, pege paa dette lille Lysspunkt i Befolkningens Mulighed for at købe for Tiden paa et Omraade, hvor man, hvis man er i Vanskeligheder, efter min Mening i første Række maa holde sig tilbage. Der er jo ikke nogen absolut Nødvendighed for, at enhver Gaardmand i en Landsby skal have sit Automobil, eller nogen Nødvendighed for, at enhver lille næringsdrivende i en Købstad eller i Hovedstaden skal have sin Motorvogn.

Men man vil altsaa nu hjælpe Erhvervs-livet ved Nedsættelse af Skatterne, og det konservative Folkeparti har stillet et særlig